

Βάλε φωτιά στις σκέψεις μου...

Δημοσιεύτηκε στις Πέμπτη, 09 Φεβρουαρίου 2017 19:33 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

 Share 2 Tweet 1 Email 0 Share 8

Αξιολόγηση Χρήστη: / 2

Χειρότερο Καλύτερο

Αξιολόγηση

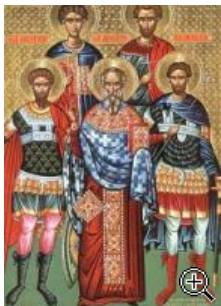
Άγιος Ιγνάτιος Brianchaninov

Από το ωραίο ιστολόγιο [Αέναη επΑνάσταση](#)

ΞΕΧΥΝΩ τα λόγια της καρδιάς μου, που απαλά σκιρτά από χαρά άφθαρτη κι ανέκφραστη. Αδελφοί, αν εισχωρήσετε στα λόγια μου με καθαρό λογισμό, θα ευφρανθείτε σαν σε συμπόσιο πνευματικό! **Η πίστη στον Χριστό είναι Ζωή.** Όποιος τρέφεται με την πίστη, γεύεται ήδη, στη διάρκεια της επίγειας πορείας του, την αιώνια ζωή, πού ετοιμάστηκε για τούς δικαίους στο τέλος αυτής της πορείας. Ο Κύριος είπε: «Όποιος πιστεύει σ' εμένα, αυτός έχει την αιώνια ζωή».

Με την πίστη οι άνθρωποι του θεού υπέμειναν σκληρές δοκιμασίες. Έχοντας οικειωθεί τον πλούτο και την ευφροσύνη της αιώνιας ζωής, θεώρησαν σκουπίδια τα θέλητρα της πρόσκαιρης. Με την πίστη δέχονταν τις θλίψεις και τις στενοχώριες σαν δώρα του Τριαδικού θεού, δώρα με τα οποία Εκείνος τούς αξίωσε να γίνουν μιμητές και μέτοχοι των παθημάτων ενός από τα πανάγια Πρόσωπα Του, πού έστερεξε να δεχθεί τη φύση μας και να οικονομήσει τη λύτρωση μας. Ή απέραντη ευφροσύνη, πού γεννιέται από την πίστη, καταβροχθίζει τη σκληρότητα του πόνου. Έτσι, **στη διάρκεια οδυνηρών βασάνων, νιώθει κανείς μόνο τέρψη.** Το ομολόγησε ο μεγαλομάρτυρας [Ευστράτιος](#) (13 Δεκεμβρίου) λίγο πριν από την τελείωση του. «Τα βασανιστήρια στα οποία με υποβάλλεις», είπε στον ηγεμόνα Άγρικόλα, «είναι για μένα ευφροσύνη!».

Οι Άγιοι Ευστράτιος, Αυξέντιος,

Με την πίστη οι άγιοι βυθίστηκαν στα βάθη της ταπεινοφροσύνης. Με τα καθαρά μάτια της πίστεως είδαν πώς οι ανθρώπινες θυσίες στον Θεό δεν είναι παρά τα χαρίσματα τού Θεού στον άνθρωπο, χρέη του ανθρώπου στον Θεό, αχρείαστα σ' Εκείνον αλλά απαραίτητα και σωτήρια για τον άνθρωπο. «Άκου, λαέ μου», λέει ο Θεός, «γιατί θα σου μιλήσω• άκου, Ισραήλ, γιατί θα διαμαρτυρηθώ σ' εσένα. 'Ο Θεός, ό Θεός σου, είμαι εγώ. Δεν θα σε ελέγξω για τις θυσίες σου... γιατί δική μου είναι όλη ή οικουμένη και δικά μου Όλα τα πλούτη της». «Τί έχεις πού να μην το έλαβες; Αφού, λοιπόν, το έλαβες από τον Θεό, γιατί καυχίεσαι σαν να μην το είχες λάβει ως δώρο;». «Σ' όποιον δόθηκαν πολλά, πολλά θα ζητηθούν απ' αυτόν και σ' όποιον δόθηκαν περισσότερα, περισσότερα θα ζητηθούν».

Ο άγιος [Ιγνάτιος Μπριαντιανίνωφ](#)

Οι άγιοι του Θεού θαυματουργούσαν, ανάσταιναν νεκρούς, προέλεγαν το μέλλον, ήταν γεμάτοι από πνευματική γλυκύτητα, αλλά συνάμα και γεμάτοι από ταπεινοφροσύνη. Με απορία, θαυμασμό και φόβο έβλεπαν ότι ο Θεός, έστερξε γενναιόδωρα να προσφέρει και να εμπιστευθεί το Άγιο Πνεύμα Του στο χώμα, στη λάσπη. **Μπροστά σ' αυτό το μυστήριο, ο νους κυριεύεται από φρίκη και σωπαίνει,** ή καρδιά πλημμυρίζει από ανείπωτη χαρά, ενώ ή γλώσσα δεν έχει τη δύναμη να εκφραστεί.

Με την πίστη οι άγιοι αγάπησαν τους εχθρούς τους. Τα μάτια τού νου τους, φωτισμένα από την πίστη, σταθερά έβλεπαν τον Θεό μέσα στην πρόνοια Του. Σε παραχώρηση αυτής της θείας πρόνοιας απέδιδαν οι άγιοι όλες τις επιθέσεις που δέχονταν. Έτσι ο Δαβίδ, «βλέποντας τον Κύριο παντοπινά μπροστά του» για να μη λιποψυχήσει μπροστά στις τόσες θλίψεις και δοκιμασίες του, αποκρίθηκε, όταν ο Σεμεϊ τον καταριόταν και τον πετροβολούσε: «Ο Κύριος του είπε να καταριέται τον Δαβίδ. Τί δουλειά έχετε εσείς μ' εμένα, γιοι της Σαρουιάς», λογισμοί της οργής και της εκδικάσεως; «Αφήστε τον να με καταριέται, γιατί ο Κύριος του το είπε... Ίσως ο Κύριος, βλέποντας την ταπείνωση μου, να μου δώσει αγαθά αντί για την κατάρα...».

Η ψυχή δέχεται τη δοκιμασία σαν θεραπεία των ασθενειών της. Ευγνωμονεί τον Θεό και Του ψάλλει: «Βάλε με, Κύριε, σε δοκιμασίες, βάλε με σε πειρασμούς, βάλε φωτιά στις σκέψεις μου και στην καρδιά μου». Έτσι ας αντιμετωπίζουμε τις δοκιμασίες. **Για τούς ανθρώπους [που μας ταλαιπωρούν] και τα άλλα Όργανα των δοκιμασιών μας ας μη νιώθουμε καμιά κακία, καμιάν εχθρότητα.** Η ψυχή που δοξολογεί τον Πλάστη της, η ψυχή πού ευγνωμονεί τον ουράνιο Γιατρό, πλημμυρισμένη από ανέκφραστα αισθήματα, αρχίζει να ευλογεί τα μέσα της **θεραπείας της.**

Και να! Ξάφνου ανάβει μέσα της η αγάπη προς τούς εχθρούς. Τότε ό άνθρωπος είναι έτοιμος να θυσιάσει και τη ζωή του για τον εχθρό του, θεωρώντας μάλιστα πώς αυτό δεν αποτελεί στην πραγματικότητα θυσία αλλά υποχρέωση, υποχρέωση ανάξιου δούλου. Από τώρα ό ουρανός είναι ανοιχτός. Μπαίνουμε στην αγάπη προς τον πλησίον και μέσω αυτής στην αγάπη προς τον Θεό. Βρισκόμαστε στον Θεό και ό Θεός βρίσκεται σ' εμάς. **Να τί θησαυρό περιέχει ή πίστη, ή μεσίτρια και χορηγήτρια της ελπίδας και της αγάπης.** Αμήν.

Έρημος Άγιου Σεργίου, 1840

Βιβλίο: Ασκητικές εμπειρίες (Συγγραφέας: Brianchaninov, Ignatius)

Και: Ένας άστεγος, μια τυρόπιτα & μια πνευματική σόμπα δώρο του Χριστού
[Άγιου Ιγνατίου Μπριαντιανίνωφ, Η αγάπη του Θεού προς τους αμαρτωλούς](#)

[Πηγή](#)